

Imatges d'un altre món

Foto – P. Byrne

Amb la pandèmia, el món s'ha aturat i ofert una multiplicitat d'imatges que són noves. Imatges que no són només imatges, imatges que estan carregades de realitat, en aquest món nostre en què la realitat ja no supera la ficció perquè l'una s'ha fet part indescindible de l'altra. Són imatges que anuncien l'avenir, futurs possibles, allò que podria esdevenir. Imatges de tota mena, bones i dolentes, de les millors i de les pitjors. D'[abusos policials](#), de [gestapo de balcó](#) i de reproducció del [racisme](#) estructural, però també de [solidaritat](#) i [autoorganització](#) a escala de barri, [antiracista](#), amb les [treballadores sexuals](#) o amb les [treballadores de la llar i de les cures](#). En alguns casos les imatges simplement confirmen tendències latents del nostre món, en d'altres les exageren o distorsionen.

Però hi ha un tipus d'imatges absolutament imprevisibles i impensables fa només unes poques setmanes. Enmig de la catàstrofe s'han vist dofins tornar a espais dels quals fa temps van ser expulsats, cabres, cabriols o cérvols deambulant confiats en múltiples ciutats europees, senglars buscant menjar a la Diagonal de Barcelona, fins i tot un os endinsar-se de nit en un poble de les muntanyes d'Astúries. En altres ciutats del món s'ha vist alguns grans mamífers i depredadors ultrapassar la barrera dels suburbis i fer les seves incursions a territoris urbans que normalment els estan vetats. En una dramàtica ironia, la usurpació de l'espai de la vida salvatge que promou l'expansionisme capitalista i ha provocat la pandèmia del Covid-19, ha acabat provocant que la vida salvatge recuperi, ni que sigui temporalment, el terreny perdut.

Com diu [Vandana Shiva](#): «El que ens recorda el confinament, en primer lloc, és que la terra és de totes les espècies i que quan deixem espai i alliberem els carrers de cotxes, la contaminació es redueix. Els elefants poden accedir a les zones residencials de Dehradun i banyar-se al Ganges en el

ghat d'Har Ki Pauri, a Haridwar. Un lleopard campa a plaer a Chandigarh, la ciutat dissenyada per Le Corbusier».

S'ha fet evident, palpable, sensible que el món és millor quan la màquina s'atura i la vida s'obre camí

Fora de l'abast de la vista humana directa, els satèl·lits ens han mostrat imatges de la disminució dràstica de la contaminació arreu del món, especialment en les metròpolis i les zones industrials. Els núvols de contaminació atmosfèrica quasi permanents de Barcelona, Madrid, el nord d'Itàlia o algunes zones de la Xina —que de fet han facilitat l'expansió del virus— pràcticament han desaparegut en poques setmanes arran de la pandèmia. El mateix passa als oceans, que han deixat de veure com infinitat de mercants carregats de contenidors o immensos creuers carregats de jubilats occidentals els solquen amunt i avall sense aturador.

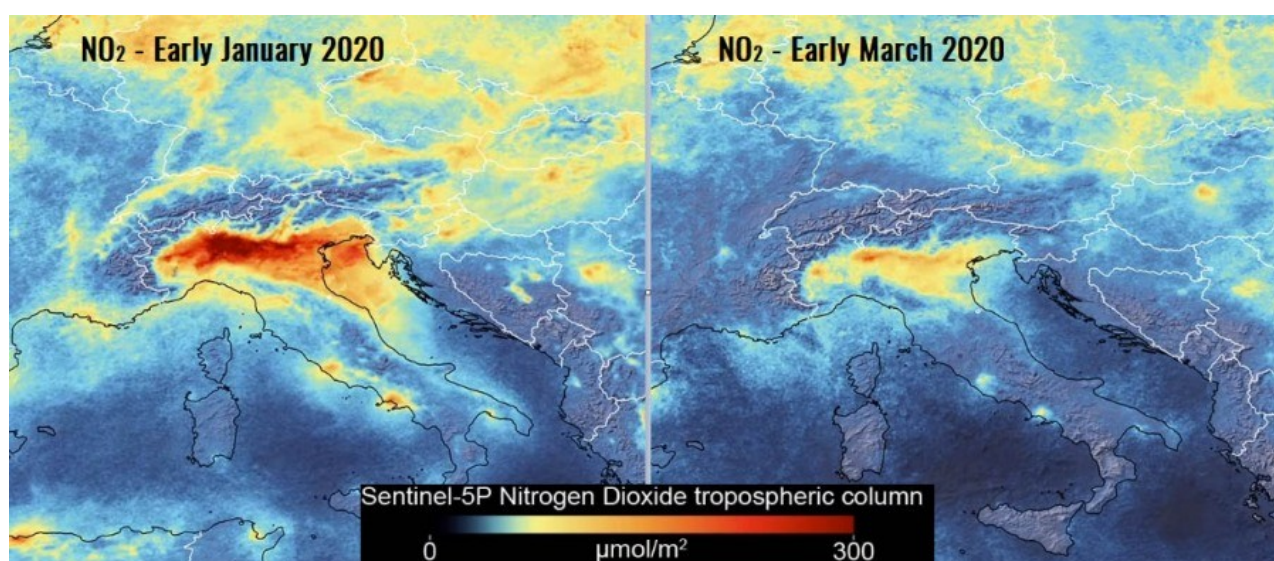

Foto – Satèl·lit_Copernicus_Sentinel-5P

Durant el confinament, bona part de les fonts de nocivitat han deixat d'enverinar els sols, les aigües i l'atmosfera: les fàbriques s'han aturat, els carrers s'han buidat de cotxes, els cels d'avions i els mars de mercants. Al mateix temps, hi ha hagut menys morts en accidents de trànsit i de ben segur disminuiran les afeccions i les morts relacionades amb malalties respiratòries. No és d'estranyar: a Barcelona [s'ha reduït un 70 % el trànsit privat](#). I mentrestant s'incrementa més que mai el percentatge d'[electricitat consumida d'origen renovable](#).

Durant les primeres fases del desconfinament tothom ha pogut gaudir de l'aire pur a la metròpoli i d'una visibilitat només a l'abast, ocasionalment i fugaçment, després de tempestes o ventades. Expansiva, la gent ha passejat, corregut o anat en bicicleta envaint amb naturalitat l'espai que habitualment ocupen els vehicles a motor, com si clamessin per la seva [expulsió definitiva](#) de l'espai urbà. Caminant per la metròpoli a les hores centrals del dia només se sentien els ocellets, les converses dels passejants i el frec de les rodes de les bicicletes sobre l'asfalt.

De cop i volta, insospitadament, hem vist com podria ser el món, fins i tot com podria 'tornar a ser' el món, tornar a ser com era abans del tsunami industrial

De cop i volta, insospitadament, hem vist com podria ser el món, fins i tot com podria *tornar a ser* el món, tornar a ser com era abans del tsunami industrial. És com si el coronavirus s'hagués materialitzat al mateix temps com una amenaça i un oferiment: al costat de la mort, el caos i la destrucció sembla oferir-nos un miratge, una esclatxa, un finestró per on mirar. Ara ja és un clam: Voldrem tornar a la normalitat? A quina normalitat? A una «nova normalitat» lampedusiana en què tot canvia perquè tot segueixi igual? Qui voldrà fer-ho? Són preguntes retòriques, òbviamment, perquè el rei va nu i tothom el veu, com sembla que han volgut fer palès un bon grup de famosos, artistes i científics —entre ells algunes estrelles de Hollywood— en un breu i contundent [manifest](#): «La conclusió és simple: no n'hi ha prou amb petits 'arranjaments', el problema és sistèmic [...]. La transformació radical que s'imposa, a tots els nivells, exigeix audàcia i coratge».

Només uns determinats interessos creats ens poden continuar empenyent cap al desastre quan ja no és simplement que el desastre sigui una evidència obscena —cosa que fa dècades que passa— sinó que s'ha fet evident, palpable, sensible que el món és millor quan la màquina s'atura i la vida s'obre camí.

Fil de twitter [aquí](#).